

[Niels Helveg Petersen.]

indsats i dansk politik skal ikke skrives i dag. Det bliver en kompliceret beretning og en lang historie. I dag skal jeg på mit partis vegne nøjes med at byde hr. Anker Jørgensen velkommen som statsminister og ønske lykke til.

I slutningen af åbningstalen hedder det om EF:

„Det fremtidige samarbejds mønster og de opgaver, som vil blive taget op i EF, vil være bestemt af styrken af de forskellige sociale og politiske kræfter, der gør sig gældende i de enkelte medlemslande... Befolkningens aktive tilslutning og medvirken hertil er en afgørende forudsætning for, at det kan lykkes“,

— underforstået: at føre en progressiv linje —

„Det vil blive en prøvesten for folkestyrets formåen, om vi evner at tage denne udfordring op. Det kan bedst ske ved et samarbejde mellem alle partierne i folketinget.“

Jeg er enig i dette, det er rigtigt set, og jeg synes, det er stærkt sagt. Men der mangler en tilføjelse. Det gælder ikke kun i forhold til EF. Det er også en prøvesten for folkestyrets formåen, at vi sammen løser de indrepolitiske problemer, vi har talt om længe, så længe, at der sås mistillid til vore demokratiske institutioners evne og vilje til i tide at løse netop de problemer, vi er enige om at anse for væsentlige. Den største trussel imod tilliden til vore demokratiske institutioner kommer ikke fra små udenomsparlamentariske grupper, men fra manglende evne til at løse samfundsproblemerne.

I åbningstalen anslås dette tema. I et rids over den europæiske historie beskrives den engelske kanal som et skæbnebestemmende skel, der nu forvandles til et nyt bindeled. Der står: Et nyt kapitel i Europas historie tager sin begyndelse: samarbejdets kapitel. Jeg vil spørge: kan vi åbne samarbejdets kapitel i det europæiske uden også at gøre det i Danmark? Jeg må spørge statsministeren: begynder samarbejdets kapitel også i

denne sal? Over forsvarsforlig og boligforlig til SF's store valgsejr i 1966, over 14 dramatiske måneder til regeringsdannelserne i 1968 og 1971 har der dannet sig et farligt og undertiden lammende skel mellem to partigrupperinger i Danmark. Kan dette skel med åbningstalens ord forvandles til et bindeled, forvandles til et bindeled af de udfordringer, vi står over for, af den langsigtede europæiske og nordiske udfordring, af de krav, der stilles til en omlægning af vor økonomi i løbet af de næste 4—5 år, af de næsten knugende opgaver, som udviklingen stiller til vore demokratiske institutioner?

Vi har fået ny statsminister. Det er ingen lille og lige gyldig begivenhed. Man kan nok så meget sige, at scenen er den samme og kulisserne er de samme, og at stykket er det, det handler stadig om politik, men alligevel er der sket noget nyt. Hovedaktøren er en anden. Vi byder statsminister Anker Jørgensen velkommen, vi ønsker ham lykke til. Vi ønsker, han vil give sig til at skrive på de sider i samarbejdets nye kapitel, som hans forgænger har slået op på, skrive med sin egen skrift og med sine egne ord, ikke efter diktat, hverken vort eller andres.

Medlemskab af EF giver Danmark en enestående chance for at få balance over for udlandet. Vi får en bedring af vort bytteforhold, som kan udnyttes og bør udnyttes til at skabe balance i forhold til udlandet i løbet af en kort årrække, 4—5 år. Netop på grund af EF-medlemskabet kan en sådan varig opretning af balancen ske, uden at beskæftigelsen bringes i fare. Åbningstalen siger, at hvis vi har viljen til det og vil træffe de nødvendige beslutninger og yde de nødvendige ofre, vil det være muligt at skabe den ligevægt og den sunde balance, som vi så længe har måttet savne. Jeg er enig i den vurdering. I det radikale venstre har vi vilje til de nødvendige beslutninger og de nødvendige ofre. Har regeringen selv denne vilje? Jeg ved ikke, om jeg skal tro det. Det er en kendsgerning, at på trods af den ekstra indkomst på ca. 2 milliarder kr., vi vil få allerede i 1973, stiger vort beta-